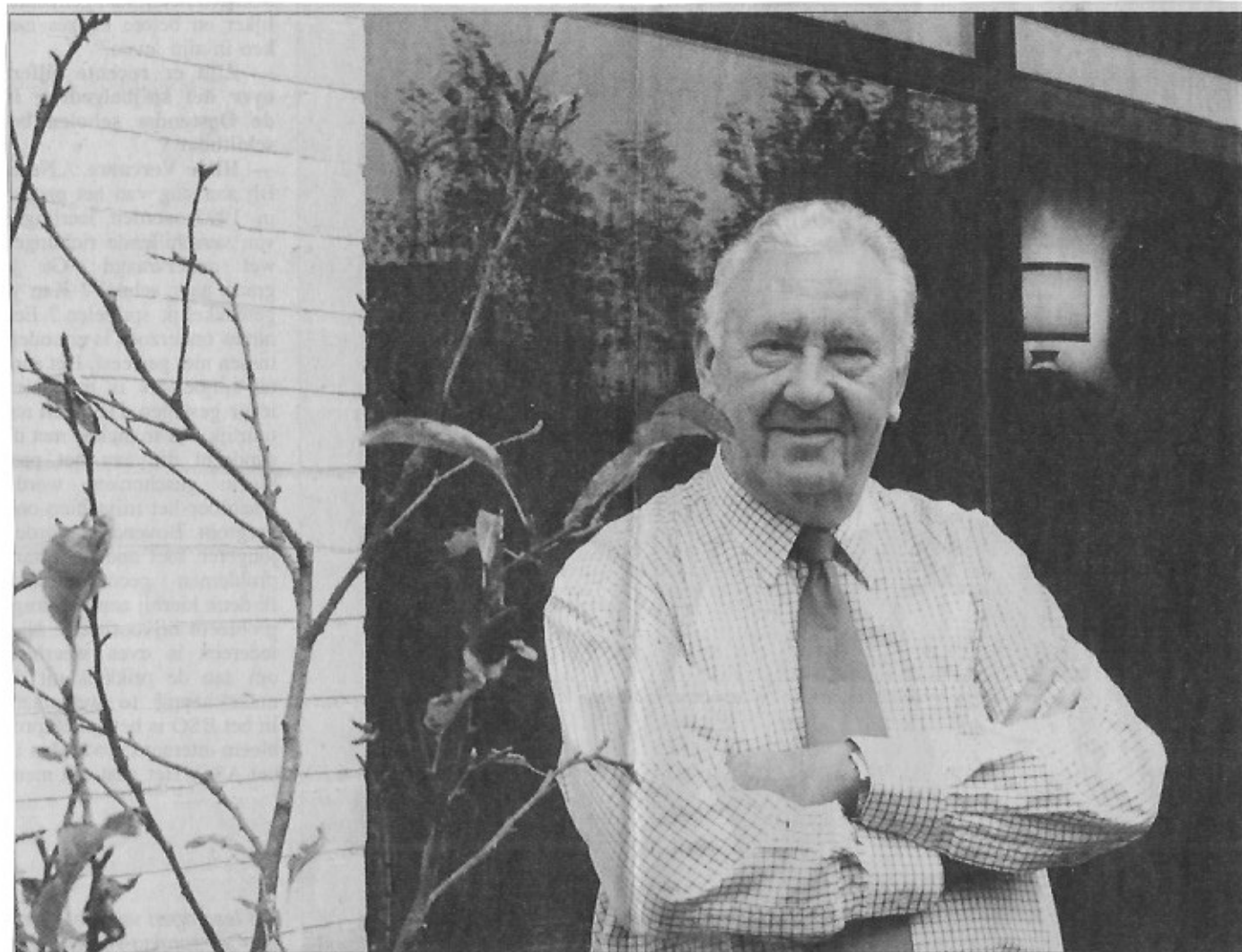

Letterkundig regent Roger Beeckaert, een leek in de politiek, was 18 jaar schepenen van Bredene

Plots socialistisch voorman...

De mystiek van de toekomst was, is en zal wel altijd ondoorgrondelijk blijven. Neem Roger Beeckaert die op zijn 20ste afstudeerde als letterkundig regent en een paar maanden later in de Bredense Euro-paschool, pracht van een instituut, al voor een bomvolle klas pubers stond. Kan het mooier? Welja, want zes jaar later zetelde hij (voor de gemeenteraadsverkiezingen meegeronseld door burgemeester August Plovie) in de Bredense raad. Gekker dan de zotste kermismolen kan alleen de politieke carroussel draaien, want in 1970 kreeg Roger — oppositielid zijnde! — zo-waar door burgemeester Bert Claeys de schepenzetel van Openbare Werken en Urbanisatie aangeboden.... Hij verzilverde die zetel met een gloednieuw sportcentrum. Roger maakte het later zes jaar waar onder Roger Eerebout en trok, afsluitend, onder Willy Vanhooren voor een weeral halfdozijn jaartjes de schepensjerp aan. Voor wie of wat zijn hart vandaag tintelt en klopt? „De helft van de week ben ik in Bredene en de andere helft in Oostende. Geboortig van de Ensorstede ben ik een stadsmens die zich kiplekker voelt in het zo rustig duinse polderland!”

Grootvader Remi Beeckaert baatte in de dertiger jaren een schoenwinkel uit naast de hoek van Stuiverstraat/Torhoutsteenweg. Handelshuis dat door een brandbom in de meidagen van 1940 werd vernield. Het gezin had geen stoel meer om op te zitten. Pa Marcel zou naderhand op de Opex en in Bredene aan-zee eveneens een schoenwinkel runnen.

Onder de onvergetelijke glinsterbol van het Achturenhuis leerde Roger Beeckaert als puber van 18 zijn eerste lief kennen: de donkerharige brunette Anne-Marie De Lannoy, die in de chique Innovation verkoopster was in de schoenenafdeling. Hij, 25 (in smoking) en zij, 23 (in 't lang wit), spraken in de Petrus- & Pauluskerk van deken Butaye het jawoord uit tegenover paster Busschertje. Een geluk waar na vier jaar zoon Philippe het kroonstuk van werd. Hun 32 gelukkige huwelijksjaartjes werden in 't verre Spanje bruusk afgebroken op 15 mei 1994 toen, na een ijselijke hartekreet, Anne-Marie in diepe coma viel waaruit ze nooit meer zou ontwaken. „Op zo'n ogenblik is er maar één iets om je aan op te krikken”, zegt Roger, „dat is de mooie tijd die je beiden meemaakte...” Gelukkig was er zoon Philippe, vandaag hoofd van het Bredense zwembad. Een bruisende jongen die opgaat in de natuur en voorzitter is van de Natuurwerkgroep in Bredene. Maar er is meer... Op zeker moment ontmoette Roger een vrouw met een groot hart, die een voorbije tijd te vergeten had: Josiane Vanhoutte, levenslustig, bruisend en als kunstenaars helemaal met cultuur verwant. „Een dame met persoonlijkheid die zich niet goed voelt in de schaduw, maar steevast uitkomt voor wat ze is en voelt...”

„Ik zou graag pianospelen zoals Willy Claes”

— Wat kreeg je mee van je ouders ?

— Roger : „Vier oorlogsjaren als een benarde *struggle for life* in je body gebakken, kweekten behoedzaamheid om te overleven aan. Vader krijgsgevangen gemaakt en naderhand door de Duitsers ver-

plicht tewerkgesteld in Frankrijk, zette moeder zonder man en inkomen...”

Al had Roger Beeckaert een hekel aan wiskunde, dan koos hij toch de wetenschappelijke richting aan het atheneum. In die dagen vond men dat je geen Latijn moest nemen als je niet ging voor pastoor, dokter of apotheker. „Met het wetenschappelijke had ik wel zeven uur wiskunde — die ik verfoeide — aan mijn been. Was geschiedenis mijn voorkeurvak dan gunde ik mij ook zeer graag in talenkennis met uitschieters als Nederlands, Frans en Engels plus een beetje Duits en een vleugje Spaans.”

— Poëzie en muziek ?

— Roger : „Spijt vlotheid en sier in mijn pen was ik een nog betere verteller dan tekstschrijver. In het vierde leerjaar werd ik vaak door de onderwijzer uitgenodigd om vooraan de klas een verhaal te vertellen. Met denkbeeldige verhaaltjes wist ik mijn medestudenten te boeien. In notenleer

heb ik me niet bekwaamd, al floot ik klankzuivere melodieën die gingen van Bach tot het actueel gangbare. Mocht ik een wens mogen doen, dan zou ik willen pianospelen zoals Willy Claes, om mijn kwinkelende melodieën te vingerdansen op de zwartwitte toetsen van een pianoklavier...”

— Sport... en plechtige communie ?

— Roger : „Boekenworm die ik al altijd ben, moest men mij geen fysieke krachten aanmerken. Ik heb altijd een tenger gestel gehad. Een *traditioneel* zijnde en gedoopt... deed ik mijn plechtige communie in de H. Hartkerk bij pastoor Barbe, die tijdens de oorlog van op de preekstoel tegen de bezetters

uitvoer !”

Ergens was Roger Beeckaert in zijn jonge jaren een enkeling die het niet bij jeugdverenigingen, straatdemonstraties en dergelijke zag zitten. Hij leefde in zijn eigen boekenwereldje.

„Spaans is Frans met veel peper en tabasco...”

— Taalvaardigheid, zeg eens...

— Roger : „Met het juiste

woord heb je ruim genoeg om je gedachten weer te geven. Wat onze taal betreft, is een Nederlander onze zuiderburen waard : hij kent het exacte woord om iets te preciseren. Wij, Vlamingen, zijn qua taalvaardigheid vaak iets te passief. Doordat de gestudeerde Franstalige een sterke woordenschat heeft, kan hij in minder woorden uitleggen waarvoor de gewone man een straat aan langdradigheid nodig heeft. Ik vind het Frans een zeer mooie, gecultiveerde taal.”

— Tintelt het Frans meer dan het Engels ?

— Roger : „Vrijen in het Frans komt meer af dan flirten in het Engels. Wanneer ik een sollicitatiebrief moet schrijven

voor een job, zou ik me in het Engels uitdrukken, omdat je met kortere zinnen het geheel kunt afronden. Zonder de anglistieke poëzie te blameren, is het Engels een zakelijke taal. Net als Duits voor ideale voordrachttaal doorgaat.” **Dan maar niet vrijen in 't Vlaams...**

— Roger : „Nederlands is een samenraapsel van elementen van zowel Germaanse als Romaanse oorsprong. Een taal die tot alles gaat, maar ergens specificatie mist. Het heeft geen uitgesproken eigenheid. Het Spaans bijvoorbeeld is een passionele taal... ofte Frans met peper en tabasco. Als je dus super wil vrijen, doe je het best in het Spaans !”

Gestart als leraar met een maandwedge van 7.500 fr.

Pas afgestudeerd nam Roger contact op met burgemeester Gust Plovie, socialist, die toen tumles gaf in het Oostendse atheneum. „Er zat een aanstelling voor september aan vast. Gust Plovie had geen belangstelling nopens partijkaart of

politieke en sociale backgrounds. In die dagen bedroeg mijn maandloon 7.500 fr. en dat van de burgemeester 12.000 fr.”

— **Wanneer lonkte de politiek u toe ?**

— **Roger :** „Toen in 1962/63 een crisis de lokale toen nog BSP aftakelde : zoals geen enkele burgemeester op heel de wereld goesting heeft om te vertrekken, wou ook Plovie zijn lint niet inleveren. Maar oerpopulaire Bert Claeys was vanaf dit ogenblik bezeten door de burgemeesterszetel, gesteund als hij zich wist door Raymond Vanhooren, papa van Willy... en boezemvriend van Claeys. Bert had dus de BSP-motor achter zich.”

— **Wat had jij daar precies mee te maken ?**

— **Roger :** „Op een koude regenavond belde burgemeester Plovie aan mijn deur. Een zielige figuur, die toen al serieus ziek was. Hij vroeg mij hem te helpen door op zijn socialistische lijst te staan. Na twee dagen bedenktijd heb ik — uit correctheid voor de persoon August Plovie — toegestemd. Evenwel op een niet-verkiezbare plaats.”

— **Wat voor 'babe' baarde het stemkot ?**

— **Roger :** „Triomfantelijk winnaar Claeys ging bij manier van spreken de BSP ca-deau krijgen... maar Plovie wilde niet schuiven : met vakbondssecretaris Valère Vermoortel en Germaine Vansteenkiste zou Gust alsnog met drie raadsleden pronken. Toen Germaine ontslag nam en met haar nog een paar anderen... robbelde ik vanop de zevende plaats holderdebolde de gemeenteraad binnen voor de normale zittijd van 1964 tot 1970. Een collegezit die ik evenwel 30 jaar aan een stuk zou volhouden !”

— **Wat was voortaan de socialistische realiteit ?**

— **Roger :** „Waar vakbondsmen Vermoortel zich — schrik rooie volksbelangers ? — niet veel meer liet zien, zat ik alleen in de raad met een doodzieke Gust Plovie die zes maanden later overleed. Ik werd plots kopman van een partij die ik zes maanden voordien zelfs nog niet kende. Al stond ik tegen een muur, dan zou ik het begod niet opgeven ! Nationaal probeerde men vruchteloos om Albert Claeys het BSP-logo te geven, aldus socialistische branche uitschakelend waarin ik zat. Maar ik heb dat verhinderd. Ook al zette men de stemmengigant op de kamerlijst...”

— **Wanneer en hoe ben je vervolgens schepen geworden ?**

— **Roger :** „Ongelooflijk, maar zes jaar later deed burgemeester Bert Claeys op mij — fractieleider van de socialistische oppositie ! — beroep om schepen van Urbanisatie te worden. Tussen haakjes gezegd de meeste gevaarlijke post, omdat al wat kon manklopen onder die bevoegdheid zat vervat.”

— **Wat mag jij op je Bredense klak schrijven ?**

— **Roger :** „De bouw van een nieuw sportcentrum, dat met zijn 25 meter-zwembad, sporthal en buitenvelden gewoon uniek was voor Bredene. De burgemeester had niet zomaar zijn zegen gegeven : de Jezebels konden niet meer spelen... en andere ontevreden sportverenigingen pruttelden al evenzeer. Ik was op dat ogenblik voorzitter van de Waternikers. Functie die ik 15 jaar lang uitoefende.”

Volgens Roger Beeckaert mag Gust Plovie de heropstanding van Bredene meegegeven worden : „Voor de oorlog was de badplaats een grote nul. Eenmaal de brug over zat je in het *Lotenhulse* Sas. Met het aanleggen van straten en plaatsen van lantaarnpalen maakte Plovie van die arbeiderswijk evenwel een uitloper van Oostende.”

The big four : August Plovie, Bertje Claeys, Roger Eerebout, Willy Vanhooren

— **En de anderen ?**

— **Roger :** „Bij de oersympathieke en volkse Bertje Claeys gold eigen populariteit eerst. Roger Eerebout ging planmatig en recht door zee... al moest hij aleens eigen CVP'ers voor het hoofd stoten. Willy Vanhooren is de gewiekste pr-man die vandaag Bredene verder uitbouwt.”

— **Bredene langsheen 60 km Vlaamse kust...**

— **Roger :** „Het is een badplaats met een uniek voorrecht : trouw aan natuur, zee, strand en ongerepte duinen. In Bredene halen wandelpaden het op dijken en zijn er geen tea-rooms om pannenkoekenvreters op het strand zoet te stemmen. Maar op natuurkundig vlak moet zelfs een badstedenvorstin het hoofd buigen voor duinenblekkers die onmetelijk enig zijn. Bijna sidderend rustig...”

Niet zomaar voor de klas staan „Studenten boeien is opdracht van de leraar”

„De leraar moet zó interessant lesgeven, dat een normaal kind luistert naar datgene wat de meester te vertellen heeft. En daarmee heeft de — aleens noodwendige — ijzeren hand helemaal niets te maken...” Totdaar Roger Beeckaert, bij wie het lesgeven duidelijk aangeboren was.

— **Slaagt niet iedere lesgever hier in ?**

— **Roger :** „Men mag zich niet tot het boekje beperken. Toen ik in het Oostendse atheneum 50 minuten geschiedenis gaf, had ik rond het onderwerp altijd een geweldige opslag van gegevens die niet uit de gewone didaktiek kunnen geput worden. Wat neerkomt op veel lectuur en studiewerk rond het thema die wel altijd de leerling positief verrassen.”

— **Een voorbeeld graag ?**

— **Roger :** „Neem nu tijd en toestanden van de Romeinen. De vazalen en krijgers van Julius Caesar kenden in Rome ook een sportnamiddag. Of er appartementsgebouwen waren ? Laten we het zo stellen dat er ook toen al stromend water was op de vierde verdieping. Geen twijfel, want in die vroege tijden vóór Christus versasten de Fransen in het zuiden toch al water van de ene vallei naar de andere !”

— **Leraar... en gemengd onderwijs ?**

— **Roger :** „Een gemengde klas is beter dan een uniforme klas. Mannelijke/vrouwelijke aspecten — die ook tussen kinderen bestaan — brengen nivellering. De meisjes zijn zo tutterig niet en de jongens minder lastig. Ze zien mekaar niet meer in het geheim, maar heel gewoon in de klas.”

Genekt door economische recessie zette Jean-Claude Van Biervliet personeel op straat

Zeven jaar kaderlid van Bond Moyson

Vanuit zijn gedrevenheid kwam Roger Beecaert op zeker ogenblik terecht bij Robert Van Biervliet, de selfmade man die het toen in de bouwsector nogal waarmaakte. Ook bij zoon Jean-Claude, die risico's nooit uit de weg ging, stond Robert jarenlang zijn steek totdat hij door Frank Van Acker naar Brugge werd gehaald om er de socialistische mutualiteit Bond Moyson te promoten.

Vader Van Biervliet was volgens Roger iemand die werkelijk van nul was begonnen, maar wiens hardheid en doorzettingsvermogen doelstellingen kon waarmaken. Dat waren de villa's en er uit voortvloeiende appartementscomplexen die hij in Westende uit de grond liet rijzen.

— **En zoon Jean-Claude Van Biervliet ?**

— **Roger :** „Een man met commercieel briljante ideeën, maar die inzake afwerking al eens te riskant tewerk ging. Van de tientallen maatschappijen die hij oprichtte, bestaat er geen enkele meer.”

— **Zes jaar bij vader Van Biervliet en 12 jaar bij Jean-Claude...**

— **Roger :** „Toen Bond Moyson die een polikliniek had aan de square Stephanie de intentie had zo'n nieuw stadshospitaal te bouwen, nam voorzitter Frank Van Acker via schepen Raymond Miroir contact op met Van Biervliet. Mits de gratis constructie kreeg de bouwer de gelegenheid om bo-

venop de polikliniek appartementen op te trekken. Ik kreeg de leiding over de vlot verlopende operatie. Van Biervliet kon er 12 appartementen bouwen en verkopen... en iedereen was content.”

— **Een niet te onderschatten taak...**

— **Roger :** „Mijn job werd zodanig belangrijk, dat ik ze haast niet meer aankon. Ik diende contacten te leggen met heel veel stadsoverheden : zelf socialistisch schepen in Bredeene, werkte ik bij een liberaal, zat hele dagen bij katholieke Jan Piers, had toezicht op het 34ste van de Piersiaanse Euro-mast, onderhandelde met de Koninklijke Schenking omtrent de vorstelijke villa, volgde de heropsmuk van het Thermenpaleis en was, administratief, mee in de run voor de kursaalconcessie...”

— **En dan liep het plots verkeerd...**

— **Roger :** „Jean-Claude Van Biervliet vond op zeker ogenblik de economische recessie té groot, zodat gebouwen op-

trekken de moeite niet meer loonde. Ik moest iedereen af-danken... inclusief mijzelf.”

— **Dus stond je na 18 jaar op de keien...**

— **Roger :** „Maar Frank Van Acker was mij indachtig : ik heb zo'n type als u nodig om in onze mutualiteit wat commerciële geest te pompen”, zei

hij me. Provinciaal hoofd externe diensten van de Bond Moyson richtte ik liefst 24 nieuwe kantoren op in West-Vlaanderen. Maar dan, na zeven jaar dienst, sterft Frank Van Acker... Toch een bizar meevoelen van de socialistische mutualiteit in Brussel, die alle door Frank Van Acker op-

gerichte maatschappijen ontbindt. Ook deze waarvan ik voorzitter van was.”

— **Hoe kijk je vandaag op die vreemde toestand ?**

— **Roger :** „Men wou de Brugse Bond Moyson lamleggen ten bate van de Kortrijkse mutualiteit. Eric Derijcke moest minister worden.”